

Exkurzia - Donau-Auen v Rakúsku.

Bolo 7:30 ráno a skupina seminaristov z bioly, vrátane nás, sa šuchtala do útulného autobusu. Čakal nás totiž prvý poriadny školský výlet za posledné dva roky: sprevádzaná prehliadka v národnom parku Donau-Auen v Rakúsku.

S napoly zalepenými očami sme vyzdvihli nášho sprievodcu pri Inchebe a v polospánku sme sa snažili počúvať jeho prednes. Jeho ornitologické okienka nás napokon celkom prebrali.

Dalo by sa povedať, že pri našej prvej destinácii, Schloss Orth, sme vystúpili čulí. Takmer. Rýchlo nás však prebudili nádherné bociany hniezdiace na komíne... a darčekový obchod.

Pán sprievodca nás po rýchlej prestávke oboznámil s faunou a flórou lokality. Ako pravý profesionál rapoval svoje fascinujúce poznatky rýchlosťou Eminema (hoci na Svet Médii nemal). Svištli tu roztomilé systle, ktoré si urputne hrabali nový príbytok. Rovno vedľa nich relaxovali ovce.

Po strane ohrady bola pozoruhodná slamená štruktúra: obrovské bocianie hniezdo! Tak veľké, že sme sa do neho zmestili úplne všetci. Tu sa veselo pokračovalo v ornitologických okienkach, no teraz sme sa venovali už len bocianom.

A prečo práve bocianom? Park Donau-Auen je jeden veľký lužný les: les, ktorý je vedľa zdroja vody. Donau, teda Dunaj, je prirodzeným prostredím pre isté druhy zvierat, ako napríklad žaby, dáždovky, jašterice, rôzne plazy... čo je pre našich operených kamarátov perfektným zdrojom potravy. Tiež sme sa dozvedeli, že ich charakteristický klepot zobákom je zapríčinený tým, že nemajú vyvinuté hlasivky. Tento klepot môže znamenať mnoho vecí, od "nazdar" po "tu bývam ja, choď preč." Bociany sú totižto verné len svojmu hniezdu, často sa teda stáva, že sa bocian a jeho rodič o príbytok pokojne aj pomlátia. Porazený si musí nájsť nové hniezdo - stavať sa uberá až v krajných prípadoch. Ale dosť už o bocianoch, okolie zámku je oveľa rozmanitejšie.

Ďalšia zastávka: Hady! Tie sa však neukázali, napriek príjemnému slnku. Videli sme aj zaujímavé druhy rýb a malé žaby. Klenotom vonkajšieho areálu bola mŕtvola srnca, ktorý sa veselo rozkladal medzi stromami. Dozvedeli sme sa, že za také dva týždne ho vystrieda nový kadáver. Kolobeh života doplnili aj nevyliahnuté kavčie mláďatká, ktoré sme mohli pozorovať na jednej z veží.

Tie však mali od Orthu dlhú prestávku. Do roku 2007 tam žiadne nehniezdili, ale iniciatíva parku a spolupráca s lokálnou školou im pomohla vrátiť sa. Rady hniezdia v rôznych dutinách či komínoch, ale tu majú na tento účel špeciálne pripravené búdky. Prišli sme v správnej chvíli - kavky znášajú v marci, takže sme cez kamery mohli pozorovať samičku, ako sedí na piatich, modrastých vajíčkach.

Kavky sú zaujímavé tým, že vedia napodobňovať rôzne zvuky, ktoré počujú. A vedia to využiť - keďže sú z čeľade krkavcovité (pre latinčinárov a bilingválov Corvidae), sú veľmi inteligentné. Sú to úžasné vtáky, ale nás čakal zvyšok exkurzie, a tak sme sa museli rozlúčiť a ísť ďalej.

Vo vnútri zámku boli pre nás pripravené rôzne aktivity, od DIY divadelného predstavenia s nádhernými kulisami, cez náučné videá, až po interaktívnu mapu. Potom to už bolo hop-šup do autobusu, smerom do mesta Marchegg.

Po ďalšej informačnej omáčke v buse (napríklad, vedeli ste, že bocianie hniezda môžu vážiť až dve tony?!) sme dorazili ku kaštielu grófký Pálffyovej. Nás ale viac zaujímala drevená rozhľadňa a sprievodcove ďalekohľady. V okolitom lesíku bolo hádam na každom druhom strome bocianie hniezdo. Stretli sme aj početné stádo koní, ktoré nás očarilo príjemnou srst'ou, dobrou náladou a prítulnosťou. Museli sme však ísť ďalej. Po zopár intenzívnych otázkach od

sprievodcu o prírodných katastrofách a ich vplyvoch na les sme nastúpili do autobusu, tentokrát už ale smerom naspäť do Trnavy.

Napriek všetkej skonzumovanej káve sme cestou domov bojovali proti vlastným očným viečkam. Prehrali sme. Ale z Rakúska sme si odniesli skvelé zážitky a ekologické fun fakty.

Za to môžeme vďačiť profesorkám Križanovej a Slobodovej, ktoré celý výlet umožnili a ktorých sme sa držali ako krdeľ káčatiek.

Hulíková, Krupčíková, IV. DA